

Vi mener, der skal lægges alt for meget vægt på at bygge en ny institution op med repræsentantskab, bestyrelse m.v. i stedet for at bygge videre på Videns- og Forskningscenter for Alternativ Behandling med en større bevilling.

Kl. 16.10

Dansk Folkeparti vil ufortrødent arbejde videre med at øge bevillingen til ViFAB, som nu er godt integreret i det danske sundhedsvæsen. Efter vores mening vil Socialdemokratiets forslag drukne i formelle strukturer. Det ønsker vi ikke, og derfor kan vi ikke støtte Socialdemokratiets forslag.

Formanden:

Så er det hr. Stiiig Wæver som ordfører.

Stiiig Wæver (KF):

Desværre kan Det Konservative Folkepartis ordfører, fru Else Theill Sørensen, ikke være til stede, så på hendes vegne skal jeg sige følgende:

I Det Konservative Folkeparti er vi helt klar over, at mange tusinde danskere bruger alternativ behandling, og at en stor del har meget glæde heraf. Derfor var vi også med til at beslutte, at Videns- og Forskningscenter for Alternativ Behandling, også kaldet ViFAB, blev oprettet. Blandt dets formål er at udvikle forskning i alternativ behandling, og ViFAB har også en mulighed for at støtte forskning i brobygning mellem konventionel og alternativ behandling.

Vi mener derfor ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at oprette endnu en institution som den, forslagsstillerne skitserer. Derimod synes vi, det er langt mere hensigtsmæssigt at koncentrere bevillingerne om ViFAB, og så kan vi eventuelt i forbindelse med drøftelserne af næste års finanslov overveje, om bevillingerne er tilstrækkelige. Men vi bliver indtil da nødt til at sige, at selv om vi i Det Konservative Folkeparti gerne ser øget forskning i alternativ behandling og gerne ser, at der skabes et godt samarbejde mellem det etablerede sundhedsvæsen og de alternative behandlere, mener vi, at prioriteringen af midlerne til dette område skal ses i sammenhæng med de øvrige udgifter på sundhedsområdet.

Med baggrund heri kan vi ikke støtte forslaget.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

I SF er vi enige i, at det er vigtigt at få styrket forskningen inden for alternativ behandling. Vi er også enige i, at det er vigtigt at få inddraget

de relevante universiteter i et samarbejde om den forskning.

Som det er i øjeblikket har vi et udmærket lille videnscenter, som har nogle yderst beskedne midler og i hvert fald slet ikke tilstrækkeligt med midler til, at man kan få en egentlig satsning på området. Det skal jo også ses i sammenhæng med, at det – om jeg så må sige – konventionelle medicinske område har adgang til meget store midler både gennem universiteterne, gennem forskningsrådene og gennem private midler. Forskning i alternativ behandling har ikke på nuværende tidspunkt og får det ikke i mange år fremover adgang til midler, der bare overhovedet kommer op til sokkeholderne af det. Så der er god fornuft i at gøre en særlig indsats for at få øget midlerne til det her område.

Jeg må blankt erkende, at jeg ikke har overblik over, hvor mange midler der er bevilget fra forskningsrådene til det her område gennem årene, men jeg vil næsten gætte på, at det er uhyre beskedent.

Jeg kender forskningsrådenes praksis og lægger også selv vægt på, at der foregår højt kvalificeret forskning. Men her er vi jo inden for et område, som man skal have opdyrket, og der bliver man let den lille, når man skal konkurrere i almindelig fri og åben konkurrence om midlerne, fordi man ikke kan henvise til, at man er en del af et større velrenommeret universitetsmiljø eller forskningsmiljø. Man kan ikke henvise til, at man har en større produktion af ph.d'er. Man kan næppe henvise til, at man er citeret i internationale tidsskrifter og har været gennem den censur. Så man står i den situation, at det er meget svært at få det her kørt op, fordi man ligesom skal over nogle barrierer i hele den måde, forskningssystemet er skruet sammen på. Alt det gør, at det vil være fornuftigt at tilføre området flere midler på den ene eller på den anden måde.

Med hensyn til den faktiske konstruktion, der er foreslået i det her forslag, har jeg dog mine tvivl. Jeg er ikke nogen rigtig stor fan af LMC-modellen, altså den model, der har etableret et samarbejde mellem KVL og DTU. På papiret ser den vældig god ud, men i praksis har det været en meget tung model at arbejde med. Den blev oprindeligt skabt, fordi der var utilfredshed med mængden og kvaliteten af uddannelser inden for fødevarerområdet. Men den har vist sig i praksis at støde på den barriere, at to ikke fuldstændig ens systemer skal samarbejde, og det gør den meget vanskelig. Så jeg vil stærkt anbefale